

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 listopada 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 6 listopada 2017 r. odmówił ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego, a tym samym emerytury F. G.. W uzasadnieniu wskazano, że przedłożone przez wnioskodawcę angaże z lat 1971 – 1977 nie określają wysokości osiągniętego wynagrodzenia, a jedynie stawkę godzinową, wobec czego brak jest możliwości wyliczenia faktycznego wynagrodzenia za wykonywaną pracę i przeliczenia kapitału początkowego oraz wysokości przysługującego świadczenia.

(decyzja – k. 19 akt emerytalnych)

Odwołanie od powyższej decyzji w dniu 27 listopada 2017 r. złożył F. G., podnosząc, iż decyzja jest dla niego krzywdząca. W uzasadnieniu wskazał, iż przedstawił angaże z lat 1971 – 1977, które określają jego stawkę godzinową oraz, że pracował 46 godzin tygodniowo, otrzymywał także 30 % premii, w związku, z czym nie zgadza się z przyjętym przez ZUS najniższym wynagrodzeniem.

(odwołanie – k. 2)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podnosząc argumenty tożsame jak w zaskarżonej decyzji.

(odповідь na odwołanie – k. 3)

Na rozprawie w dniu 25 czerwca 2018 r. wnioskodawca poparł odwołanie, wnosząc jednocześnie o uwzględnienie w okresie spornym średniego wynagrodzenia obowiązującego w budownictwie w tamtym okresie. Pełnomocnik ZUS wniósł o oddalenie odwołania.

(stanowiska stron – e protokół (...):00:46 – 00:06:26 – płyta CD k. 99)

Sąd Okręgowy w Łodzi ustalił następujący stan faktyczny:

F. G. urodził się w dniu (...)

(okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 14 grudnia 2015 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ponownie ustalił kapitał początkowy dla F. G. na dzień 1 stycznia 1999 roku. Za podstawę wymiaru kapitału początkowego przyjęto kwotę 759,27 zł. Do obliczenia podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto wskaźnik wysokości podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne z 10 kolejnych lat kalendarzowych, tj. od 1 stycznia 1978 roku do 31 grudnia 1987 roku. Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego wyniósł 62,19%. Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustalono w wyniku pomnożenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru wynoszącego 62,19% przez kwotę 1.220,89 zł, tj. kwotę bazową (62,19% x 1.220,89 zł) i wyniosła 759,27 zł. Przyjęto łącznie 28 lat, 10 miesięcy i 18 dni, tj. 346 miesięcy okresów składkowych oraz 3 miesiące okresów nieskładkowych. Wysokość 24 % kwoty bazowej wynosi 293,01 zł. Współczynnik proporcjonalny do osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego wyniósł 87,67 %. Średnie dalsze trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat przyjęto w ilości 209 miesięcy. W związku z powyższym wysokość kapitału początkowego ustalona na dzień 1 stycznia 1999 roku wyniosła 113449,38 zł.

(decyzja – k. 18; obliczenia ZUS – k. 16 – 17)

Do ustalenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyjął zarobki wnioskodawcy w następujących wysokościach:

- za 1978 rok – 42.000,00 zł;
- za 1979 rok – 42.000,00 zł;
- za 1980 rok – 42.000,00 zł;
- za 1981 rok – 42.000,00 zł;
- za 1982 rok – 42.000,00 zł;
- za 1983 rok – 38.500,00 zł;
- za 1984 rok – 102.600,00 zł;
- za 1985 rok – 180.000,00 zł;
- za 1986 rok – 243.000,00 zł;
- za 1987 rok – 324.000,00 zł.

(obliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego – k. 52-53 plik I akt ZUS)

Decyzją z dnia 22 marca 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 14 marca 2016 r. przyznał F. G. emeryturę od dnia 17 marca 2016 r. tj. od dnia osiągnięcia wieku emerytalnego. Po naliczonych świadczeniach bieżących, potrąceniach i odliczeniach wysokość świadczenia do wypłaty miesięcznie wyniosła 1779, 11 zł.

(decyzja – k. 10 akt emerytalnych)

W dniu 6 listopada 2017 r. F. G. złożył wniosek o ponowne obliczenie świadczenia emerytalno – rentowego.

(wniosek – k. 15)

Wnioskodawca F. G. w okresie od dnia 23 września 1971 r. do dnia 31 marca 1977 r. był zatrudniony w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa Miejskiego nr (...) na stanowisku posadzkarza.

(świadcstwo pracy – k. 61)

W angażu z dnia 22 września 1971 roku wskazano, że wnioskodawcy przyznano stawkę wynagrodzenia zasadniczego 6 zł za godzinę.

(angaż – k.64)

W piśmie z dnia 27 kwietnia 1973 roku określono wysokość wynagrodzenia odwołującego od dnia 1 maja 1973 roku na kwotę 8,50 zł za godzinę.

(pismo – k.67)

Z dniem 1 stycznia 1974 roku przyznano wnioskodawcy stawkę zaszeregowania w wysokości 9,50 zł za godzinę.

(pismo – k.73)

W powyższym przedsiębiorstwie wnioskodawca pracował na akord. W zakładzie wykonywane były wszystkie prace związane z podłogą, remontem, naprawą. Otrzymywał wynagrodzenie od odcinka wykonanej pracy np. od metra. Stawki w umowach nie odzwierciedlały wynagrodzenia pracowników w powyższym zakładzie - były one wypłacane wtedy, kiedy pracownicy nie pracowali na akord, była to stawka minimalna.

(zeznania wnioskodawcy F. G. – e protokół (...):08:10 – 00:31:22 – płyta CD k.59 w zw. z e protokół (...):07:15 – 00:14:11 – płyta CD k. 99; zeznania świadka J. K. – e protokół (...):34:04 – 00:42:24 - płyta CD k.59; zeznania świadka W. D. – e protokół (...):42:24 – 00:49:44 - płyta CD k.59; dokumentacja osobowa, angaże – k. 61 - 78)

Przy przyjęciu, iż w spornym okresie zatrudnienia w okresie od dnia 23 września 1971 r. do dnia 31 marca 1977 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa Miejskiego nr (...) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowił iloczyn stawek godzinowych przez normatywny czas pracy tj. przez 46 godzin tygodniowo, wynikających ze znajdujących się w aktach osobowych angaży i umowy o pracę, ustalony wskaźnik wysokość podstawy wymiaru kapitału początkowego z 10 kolejnych lat kalendarzowych nie uległ zmianie – wynosi 62,19 % i nadal jest najkorzystniejszy z lat 1978-1987.

(hipotetyczne wyliczenie wskaźnika wysokości podstawy wymiaru – k. 83-90, pismo ZUS – k.83)

Zaskarżoną decyzją z dnia 17 listopada 2017 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku z dnia 6 listopada 2017 r. odmówił ponownego ustalenia wysokości kapitału początkowego, a tym samym emerytury F. G..

(decyzja – k. 19 akt emerytalnych)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie powołanych dowodów w postaci zawartej w aktach ZUS i aktach sprawy dokumentacji zatrudnienia wnioskodawcy.

Sąd nie dał wiary zeznaniom wnioskodawcy oraz świadków w zakresie, w jakim zeznawali, że skarżący otrzymywał wynagrodzenie w tej samej (albo co najmniej zbliżonej) wysokości co świadkowie, gdyż jest to całkowicie sprzeczne z samych charakterem stosunku pracy, który zawsze ma charakter indywidualny. Określone warunki zatrudnienia mają zawsze charakter niepowtarzalny, ponieważ zostały wyznaczone pomiędzy pracodawcą i konkretnym pracownikiem. Zasady logiki i doświadczenia zawodowego wskazują, że niemożliwym jest aby wnioskodawca przez cały okres swojego zatrudnienia otrzymywał wynagrodzenie w identycznej wysokości co świadkowie. Należy mieć bowiem na uwadze, że na wynagrodzenie składają się oprócz wynagrodzenia zasadniczego także inne składniki, tj. dodatki, premie, których wysokość może być określana indywidualnie.

Podkreślić należy, że obliczenia oparte na wynagrodzeniu otrzymanym przez innych pracowników, nie może oddać indywidualnych cech właściwych dla danego stosunku pracy, dlatego nie może stanowić podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne wnioskodawcy (vide wyrok SA w Rzeszowie z dnia 21.08.2013r. w sprawie III AUa 459/13; wyrok SA w Białymstoku z dnia 29.08.2012r. w sprawie III AUa 233/12).

Z tych też względów Sąd Okręgowy pominął dowód z kopii legitymacji ubezpieczeniowej świadka W. D..

Za niewiarygodne uznać także należy zeznania wnioskodawcy, że otrzymywał premię w stałej wysokości 30%, gdyż powyższej okoliczności nie potwierdza dokumentacja osobowa wnioskodawcy ze spornego okresu zatrudnienia. Nadto świadkowie wskazywali, że rzeczywiście pracownicy otrzymywali premię, jednakże w różnej wysokości, nawet do 50 %.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i nie podlega uwzględnieniu.

Zgodnie art. 173 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz. U. z 2017 roku, poz. 1383 ze zm.) dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.

Kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12 (art. 174 ust. 1 ww. ustawy).

Jak stanowi art. 174 ust. 2 powołanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6,
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5,
- 3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-4 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

W myśl ust. 3 w/w przepisu podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się przed dniem 1 stycznia 1999 roku.

Natomiast ust. 7 art. 174 stanowi, że do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100 % przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 roku.

Ustęp 8 analizowanego przepisu stanowi zaś, że przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24 % tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego

i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 roku według określonego w ustawie wzoru. Wartość współczynnika, obliczonego na podstawie ust. 8, w zależności od płci, wieku ubezpieczonego oraz stażu ubezpieczeniowego w dniu 31 grudnia 1998 r., przedstawiona jest w tabeli, stanowiącej załącznik do ustawy (ust. 13).

Średnie trwanie życia wyrażone w miesiącach dla osób w wieku 62 lat wynosi 209 miesięcy, co wynika z Komunikatu Prezesa Głównego Urzędu statystycznego z dnia 25 marca 1999 r. w sprawie tablicy średniego dalszego trwania życia kobiet i mężczyzn (M.P. 1999 nr 12 poz. 173).

Organ rentowy do ustalenia wartości kapitału początkowego przyjął łącznie 28 lat, 10 miesięcy i 18 dni, tj. 346 miesięcy okresów składkowych oraz 3 miesiące okresów nieskładkowych, czego wnioskodawca nie kwestionował.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach

z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym złożono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Powołany ust. 6 stanowi, że na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne

i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z ust. 4 i ust. 5 art. 15 ustawy w celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych,
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia, ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu,
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19, przy czym wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Natomiast w myśl art. 16 cytowanej ustawy przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

W związku z treścią zacytowanych przepisów można stwierdzić, że kwota kapitału początkowego zależy od długości udowodnionych okresów składkowych i nieskładkowych przebytych przed 1 stycznia 1999 rokiem, podstawy wymiaru oraz współczynnika proporcjonalnego do wieku ubezpieczonego, który służy do obliczenia tzw. części socjalnej.

W myśl art. 24 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych Ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 roku przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b, z zastrzeżeniem art. 46, 47, 50, 50a, 50e i 184.

Podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi, zgodnie z art. 25 ustawy emerytalnej kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Emerytura, ustalana według zreformowanych zasad dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 roku, stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183 (art. 26 ust. 1 ustawy emerytalnej).

Przytoczone zasady postępowania – w świetle uchwały Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2003 roku w sprawie o sygn. akt III UZP 2/03 (OSNP 2003/14/338) - tak przy ustalaniu prawa do świadczenia, jak i jego przeliczaniu, pozwalają na ogólną uwagę, że zamiarem ustawodawcy było umożliwienie ubezpieczonym dokonanie wyboru, w ramach prawa, najkorzystniejszego z ich punktu widzenia okresu, z którego podstawa wymiaru składek ubezpieczeniowych, będzie stanowić podstawę wymiaru świadczenia.

Według § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 roku sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz. U.

z 2011 roku, nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia.

Należy podkreślić, iż Sąd nie jest związany ograniczeniami dowodowymi określonymi dla dowodzenia przed organami rentowymi, co wynika z treści art. 473 k.p.c. i sprawia, że każdy fakt może być dowodzony wszelkimi środkami, które Sąd uzna za pożądane, a ich dopuszczenie za celowe.

Wskazana regulacja § 21 ust. 1 powołanego rozporządzenia stanowiąca odpowiednik obowiązującego do dnia 23 listopada 2011 roku § 20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia

7 lutego 1983 roku w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno - rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń wyznacza kierunek postępowania dowodowego, nie oznacza jednak, aby wysokość uzyskiwanego uposażenia nie mogła być wskazana i w inny sposób, tak przy pomocy pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia danego zainteresowanego (tak stanowi m. in. teza wyroku Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997r. - II UKN 186/97, OSNAP 1998/11/324, a także wyroki: Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 4 marca 1997r. - III AUa 105/97, Apel. W-wa 1997/2/7, Sądu Apelacyjnego w Rzeszowie z dnia 27 czerwca 1995 - III Aur 177/95, OSA 1996/10/32, czy Sądu Apelacyjnego Białymstoku - III Aur 294/93, PS - wkład. 1994/3/6).

Sąd przeprowadził postępowanie dowodowe obejmujące analizę dostępnej dokumentacji związanej ze spornym okresem zatrudnienia wnioskodawcy, co dało Sądowi podstawę do oceny prawidłowości zaskarżonych decyzji w świetle zarzutów ubezpieczonego.

Wysokości wynagrodzenia lub danego składnika wynagrodzenia nie można ustalać w sposób przybliżony, ale pewny, na podstawie konkretnego dokumentu bądź jego kopii, który zachował się w dokumentacji osobowej ubezpieczonego. Chodzi tutaj o umowy pracę czy angaże, w których zawarte są dane dotyczące wynagrodzenia. W takim wypadku uwzględnić można składniki wynagrodzenia, które są pewne, wypłacane były w danym okresie, stałe i w określonej wysokości (por. wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 18 stycznia 2012 r., III AUa 1555/11, LEX nr 1113058).

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, dokumentacja z okresu zatrudnienia ubezpieczonego wystawiona przez (...) Przedsiębiorstwo Budownictwa Miejskiego nr (...) pozwalała na ustalenie wysokości wynagrodzenia w spornym okresie jedynie w oparciu o angaże określające stawki godzinowe.

Jednocześnie wnioskodawca żądał, aby wynagrodzenie to zostało ustalone wraz z premią wynoszącą 30%. Stanowiska tego Sąd jednakże nie podzielił. W istocie dostępny materiał dowodowy nie pozwalał na ustalenie, czy i w jakiej wysokości były wypłacane premie w spornym okresie. Skarżący nie udowodnił bowiem ich wysokości w sposób pewny i konkretny, wiarygodnymi dokumentami płacowymi, czy chociażby zeznaniami świadków. Wnioskodawca, na którym zgodnie z art. 6 k.c. spoczywał ciężar dowodowy, nie udowodnił swojego roszczenia w tym zakresie.

Stosownie bowiem do art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W postępowaniu sądowym ubezpieczony może korzystać z wszelkich środków dowodowych stwierdzających wysokość zarobków lub dochodów stanowiących podstawę wymiaru emerytury lub renty, w szczególności z dowodów dokumentów oraz z przesłuchania świadków (zob. wyrok SN z 25.07.1997 r., II UKN 186/97, OSNP 11/1998, poz. 342).

Nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Wskazać należy, iż nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też Sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.). Stanowisko takie zawarł Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 17 grudnia 1996r. sygn. akt I CKU 45/96 (opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76). Podobnie, w wyroku

z 7 października 1998 r., II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, nr 20, poz. 662, Sąd Najwyższy stwierdził nawet, że od 1 lipca 1996 r. nastąpiło zniesienie zasady odpowiedzialności sądu za wynik postępowania dowodowego, także w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych.

Podobny pogląd zaprezentował Sąd Apelacyjny w Łodzi w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 marca 2006 roku, zapadłego w sprawie o sygn. akt III AUa 1096/05, wskazując, iż ujemne konsekwencje związane z trudnościami w dokumentowaniu wysokości wynagrodzeń z lat odległych nie powinny obciążać wyłącznie ubezpieczonych, jednakże nie można również odpowiedzialności za taki stan rzeczy przenosić wyłącznie na Zakład Ubezpieczeń Społecznych. Ustawowym wymogiem jest bowiem wykazanie przez ubezpieczonego konkretnych kwot otrzymanych przez niego zarobków, jako podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie emerytalne i rentowe lub ubezpieczenie społeczne, przy czym nie może istnieć tu żaden stan niepewności co do wysokości.

Reasumując, co do żądania skarżącego o uwzględnienie w wyliczeniu podstawy wymiaru w spornym okresie faktycznych kwot otrzymywanego wynagrodzenia, brak jest podstaw do przyjęcia powyższych elementów. Wnioskodawca nie udowodnił bowiem konkretnych kwot otrzymywanego wynagrodzenia w sposób pewny.

Wątpliwości nie budzi ustalony przez ZUS wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego. Przy przyjęciu bowiem, iż w spornym okresie zatrudnienia w okresie od dnia 23 września 1971 r. do dnia 31 marca 1977 r. w (...) Przedsiębiorstwie Budownictwa Miejskiego nr (...) podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne stanowił iloczyn stawek godzinowych przez normatywny czas pracy tj. przez 46 godzin tygodniowo, wynikających ze znajdujących się w aktach osobowych angaży i umowy o pracę, ustalony wskaźnik wysokość podstawy wymiaru kapitału początkowego z 10 kolejnych lat kalendarzowych nie uległ zmianie – wynosi 62,19 % i nadal jest najkorzystniejszy z lat 1978-1987.

Mając powyższe na względzie Sąd na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczenia Społecznych I Oddziału w Ł..

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć wnioskodawcy z pouczeniem o prawie, sposobie i terminie wniesienia apelacji.

06.07.2018 roku

.